

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο κ. Τρελόνυ έβραλε έν τώ μεταξύ τού γάτο άπάνω στό τραπέζι· ήτανε πολύ πεζό πράγμα ή άρχή τής εργασίας μας, μά ή καρδιά μου έτρεμε μέσα μου, όποτε έβραζε στό νού μου, τι μπορούσε νά γίνη σ' αυτό τό ερημικό σπίτι, μέσα στη σκοτεινιά τής νύχτας. Τό αίσθημα τής μοναξιάς και τής απομονώσεως μεγάλων ό άέρας που σύρλιαζε έξω και τά κύματα που δέγγανε κάτω τους βράχους...

Αρχίσαμε νά ξετυλίγουμε γρήγορα τή μούμια τού γάτου. Ήτανε τυλιγμένη μέ πάρα πολλούς επιδέσμους και ό κρότος πουκάναν καθώς τους σχίζαμε έτσι καθώς ήταν κολλημένοι ό ένας άπάνω στον άλλον μέ διάφορες βαλαστωτικές ουσίες, είχε κάτι τόν πένθιμο. Κάθε φορά που σχίζαμε έναν επίδεσμο, έβγαине μία σκόνη κοκκινωπή, που είχε μία μυρωδιά άποπνικτική...

Τέλος, βγάλαμε και τους τελευταίους επιδέσμους, και είδαμε τό ζώο γυμνό μπροστά μας.

Τό τρίχωμά του ήταν γατσιασμένο, τά δόντια του, και τά νύχια του ήταν ανέπαφα. Τά μάτια του ήταν κλεισμένα, αλλά τό σύνολό του δεν είχε τήν άρχια όψη που περιμέναμε νά δούμε.

Μέ τους επιδέσμους, τά μουστάκια του είχανε μισθεί άπάνω στό κεφάλι του· αλλά μόλις τόν ξετυλίξαμε, οι τρίχες αυτές σηκώθηκαν, σαν νάτανε ζωντανό πράγμα... Ήταν ένας θαυμασιός γάτος, ένας μεγαλόσωμος άγριόγατος, πρωτοφανών διαστάσεων.

Αλλά καθώς τόν κυττάξαμε, ό θαυμασμός μας άξαφνα έδωσε τόπο στη φρίκη! Μιά ανατριχίλα μάς πέρασε όλους, γιατί είδαμε κάτι που μάς έκανε νά καταλάβουμε πολλά πράγματα! Τό στόμα του και τά νύχια του ήταν όλα πασαλειμμένα μ' αίμα, μέ κηλιδεσάπό κόκκινο, ξερό, αλλά πρόσφατο αίμα!

Ο δόκτωρ Ούϊκστερ συνήλθε πρώτος άπό τήν έκπληξι του. Έβγαλε άμέσως ένα μικρό μεγεθυντικό φακό άπό τήν τσέπη του και άρχισε νά εξετάζει λεπτομερώς τις κηλίδες που βλέπαμε στό στόμα τού γάτου.

Ο κ. Τρελόνυ άνέπνευε δυνατά, σαν νά είχε άπαλαχθή άπό κάποιο μεγάλο βάρος.

— Είνε άκριβώς όπως τό περιμένα, ψιθύριζε. Αυτό μάς δίνει και μία νύξη γιά ότι συνέβη ως τώρα...

Ο γιατρός Ούϊκστερ κύτταζε τά πόδια τού γάτου και τά νύχια του, τά βαμμένα κόκκινα επίσης άπ' τό αίμα.

— Αυτό περιμένα κι' εγώ, είπε άξαφνα. Έχει κι' αυτός έφτά νύχια, όπως ή βασίλισσα έχει έφτά δάχτυλα...

Έπειτα άνοιξε τό σημειωματάριό του, κι' έβγαλε άπό μέσα τό κομμάτι τού χαρτιού πάνω στό όποιο είχαμε πάρει τά άποτύπωμα των ποδιών τού γάτου και των τσαρουγιών τής πληγής τού χεριού τού κ. Τρελόνυ.

Ο γιατρός έβραλε τό χαρτί κάτω άπ' τό πόδι τού βαλαστωμένου γάτου. Τά σημάδια άντιστοιχούσαν άκριβώς! Δέ χωρούσε πιά άμφιβολία!

Έπειτα άρχίσαμε νά εξετάζουμε λεπτομερέστερα τό γάτο· δέ βρήκαμε τίποτα τό παράξενο, έκτός άπό τή θαυμασία διατήρησή του έπειτα ό κ. Τρελόνυ τόν πήρε άπ' τό τραπέζι. Ή Μαργαρίτα σηκώθηκε τότε και τού φώναξε:

— Πρόσεχε, πατέρα, πρόσεχε! Μπορεί νά σου κάμη κακό!

— Όχι, παιδί μου· ό γάτος αυτός δεν είναι παιά έπίφοβος, άπνηθες ό κ. Τρελόνυ, και έκαμε κατό τή σκάλα.

Ή Μαργαρίτα κατέβασε τό κεφάλι τής.

— Που πηγαίνεις! τόν έρώτησε τότε μέ αδύνατη φωνή.

— Στην κουζίνα, τής είπε· ή φωτιά θά μάς άπαλλάξει γιά πάντα άπό κάθε μελλοντικό κίνδυνο· και ένα αστρικό σώμα ακόμα δέ μπορεί ν' άντισταθεί στη φωτιά, ή φωτιά τά καταστρέφει όλα.

Ο κ. Τρελόνυ μάς έκανε νόημα νά τόν ακολουθήσουμε.

Μ' ένα λυγμό, ή Μαργαρίτα γύρισε άλλού τό πρόσωπό τής. Έπήγα κοντά τής, άλλ' αυτή μου είπε:

— Όχι! Όχι! Πήγαινε μέ τους άλλους. Ο πατέρας μπορεί

νά σε χρειασθί. Ώ, αυτό μοιάζει μέ δολοφονία! τόν καυμένο τό γάτο τής βασίλισσας, που θά τόν άγαπούσε τόσο!...

Είχε σκεπάσει μέ τά χέρια τά μάτια τής. Αλλά διέκρινε τά δάκρυα που κυλούσανε στό μάγουλά τής.

Στήν κουζίνα, ήτανε βαλμένα άπό πριν ξύλα έτοιμα γιά φωτιά. Ο κ. Τρελόνυ άγαψε ένα σπέρτο, τώβυλε μέσα στό ξύλο που σε λίγο πήρανε φωτιά κι ή φλόγες πετούσανε ψηλά.

Όταν άναψε καλά ή φωτιά, ό κ. Τρελόνυ πήρε τό βαλαστωμένο γάτο και τόν έρριξε μέσα.

Γιά λίγα δευτερόλεπτα, τό σώμα τού γίτου φαινόταν σαν μία άμορφη μάζα άνάμεσα στις κόκκινες φλόγες. Τήν κουζίνα τήν είχε πλημμυρίσει ή μυρωδιά τής τρίχας που καίγόντανε.

Σέ λίγο έπιασε φωτιά και τό ξερό σώμα τού γάτου· τά εύφλεκτα όλικά που είχαν χρησιμοποιήσει γιά νά βαλαστωθή άρχισαν γρήγορα νά καίγονταν κι' αυτά, κι' οι φλόγες δυναμώσανε... Λίγα δευτερόλεπτα περάσανε ακόμα κι' έπειτα άναπνεύσαμε έλεύθερα!

Ο φοβερός γάτος τής βασίλισσας Τέρα δεν ύπήρχε πιά!

Όταν ξανακατεβήκαμε στη σπηλιά βρήκαμε τή Μαργαρίτα κλιθιμένη στό σκοτάδι. Είχε βύσει τό ήλεκτρικό, και τήν έφώτιζε μόνο τ' αδύνατο και χλωμό βραδυνό φως πουμπαινε μέσα άπ' τά στενά ανοίγματα των παραθύρων τής σπηλιάς.

Ο πατέρας τής πήγε γρήγορα κοντά τής και τήν έχάιδεψε μ' άγάπη. Έκείνη ακούμπησε μία στιγμή τό κεφάλι τής στον ώμο του και φάνηκε ότι παρηγορήθηκε κάπως.

Σέ λίγο φώναξε:

— Μέλκοι, άναψε τό φως! Τό άναφα και πήγα κοντά τής. Τά μάτια τής είχαν στεγνώσει.

Έξαφνα ό κ. Τρελόνυ πήρε ένα μεγάλο βιβλίο και μάς ειπε μέ σοβαρή φωνή:

— Τώρα πρέπει νά έτοιμαστούμε γιά τό μεγάλο πείραμά μας. Δεν πρέπει ν' άφίσουμε τίποτα γιά τήν τελευταία στιγμή! Πρέπει νά τήχουμε όλα έτοιμα άπό πριν. Γι' αυτό κυττάζω τώρα και αυτό τό βιβλίο τής άρχαίας Αιγύπτου.

Ή Μαργαρίτα φαίνεται προσηθάνετο τι θά κάναμε τότε, γιατί ρώτησε μέ κάποια δειλία:

— Τι θά κάμετε τώρα;

Φαίνεται ότι ό κ. Τρελόνυ έμάντευσε τήν ύποψία τής κόρης του, γιατί τής ειπε κι' αυτός μέ κάπως στενωχώρο ύφος:

— Θά ξετυλίξουμε τή μούμια τής βασίλισσας Τέρα!

Τότε ή Μαργαρίτα πήγε κοντά του και τού ψιθύρισε μέ παράπονο:

— Πατέρα, θά τήν γδύσετε;... Σεις όλοι οι άνδρες.. και μέσα σ' αυτά τά φώτα;... ώ, δεν είναι καθόλου σωστό!...

— Μά γιατί, κόρη μου; γιατί όχι; — Ό, μπαμπά, σκέψου τό καλύτερα; Μιά γυναίκα! Έτσι! έδω μέσα! ώ, δεν είναι σωστό, δεν είναι καθόλου σωστό! είναι σκληρό, πολύ σκληρό!

Ή Μαργαρίτα φαινόταν ότι είχε άνάψει. Τά μάγουλά τής ήταν κόκκινα σαν τή φωτιά, και τά μάτια τής ήταν γεμάτα δάκρυα. Ο πατέρας τής είδε τή στενωχώρια τής, και φάνηκε πώς τήν λυτήθηκε.

— Δεν πρόκειται γιά μία γυναίκα, κόρη μου, τής ειπε, αλλά γιά μία μούμια. Ή βασίλισσα Τέρα είναι πεθαμμένη έδω και πέντε χιλιάδες χρόνια, γιά σκέψου τι είναι πέντε χιλιάδες χρόνια!...

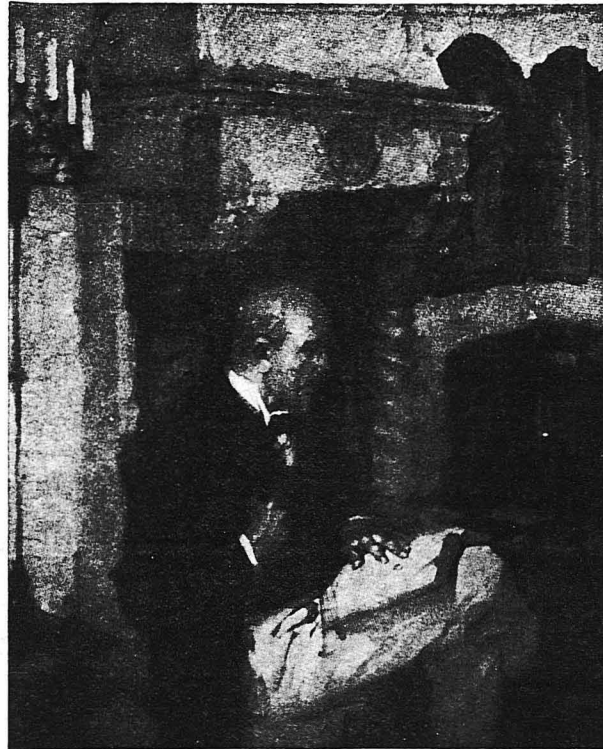
(Ακολουθεί)

Προσεχέστερα τό αισθηματικώτατον μυθιστόρημα τού κ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πιστις η στον Έρωτα»

Γραμμένο χάριν τού «Μπουκέτου»

Ο κ. Τρελόνυ πήρε ένα μεγάλο βιβλίο.